

Tafeltje dek je, Goudezel, en Knuppel uit de zak

Er was eens een kleermaker met drie zonen. Rijk hadden ze het niet. Op een dag vond de kleermaker het hoogste tijd dat de jongens het huis zouden verlaten om een vak te leren. Daarom stuurde hij ze alle drie weg.

De oudste zoon ging in de leer als meubelmaker. 'Jongen, zei de leermeester, 'Ik dank je voor je enthousiasme voor het vak. Je kunt het nu zelf.' Als afscheidscadeau kreeg hij een houten tafeltje mee. 'Als je roept: 'Tafeltje dek je', zal het tafeltje zichzelf dekken met het allerlekkerste eten.' De zoon was erg blij, nu zou zijn vader nooit tekort aan eten hebben.

Op weg naar huis kwam de jongen langs een herberg. 'Slapen kun je hier wel', zei de waard, 'maar er is geen eten.' 'Hindert niet', zei de jongen. Hij zette het tafeltje neer en zei: 'Tafeltje dek je'. Op het tafeltje verschenen de heerlijkste maaltijden. De waard wist niet wat hij zag! Het werd avond en de jongen ging slapen. De volgende dag bracht hij het tafeltje naar zijn vader. Zijn vader was blij dat hij een vak had geleerd. Maar het wondertafeltje had zijn grootste aandacht. 'Tafeltje dek je!' riep de zoon. Maar...er gebeurde niets! De zoon begreep er niets van.

De tweede zoon ging in de leer als molenaar. Toen zijn leertijd voorbij was, werd hij voor zijn harde werken beloond met een ezel. Maar het was niet zomaar een ezel. De ezel wierp na het horen van: 'Ezeltje strek je!' allemaal gouden munten onder zijn staart vandaan. De jongen stapte op de ezel om naar huis te gaan. Nu hoefde zijn vader nooit meer te werken.

Onderweg naar huis kwam hij langs dezelfde herberg waar zijn broer geslapen had. 'Kan ik hier slapen?' vroeg hij de waard. 'Als je geld hebt, altijd!', antwoordde de waard. De zoon liep naar zijn ezel, en riep 'Ezeltje strek je.' De muntjes ving hij op in een buidel. De waard die het toevallig zag, was stomverbaasd! De volgende dag ging de zoon verder op zijn ezel op weg naar zijn vader. Thuisgekomen kon hij het niet geloven dat de ezel geen munten meer gaf. 'Ik begrijp er niets van!' riep hij wanhopig. De vader schudde zijn hoofd. 'Het is maar goed dat je in ieder geval een goed vak hebt geleerd,' zei de man, en wist niet goed wat hij ervan vinden moest. Hij schreef zijn derde zoon een brief over de tafel en de ezel.

De derde zoon was in de leer gegaan als timmerman. Hij las de brief voor aan zijn leermeester. Deze zei: 'Ik denk dat je broers zijn bestolen.' Hij gaf de zoon een zak met een knuppel. 'Neem dit cadeau van mij als dank voor al je harde werk. Als je roept: 'Knuppel uit de zak', zal de knuppel degene die het verdient een flink pak rammel geven.'

Op weg naar huis kwam de zoon langs de herberg, waar ook zijn broers hadden overnacht. Hij vroeg de waard of hij iets te eten had. 'Jazeker', antwoordde de waard, 'Je kunt hier eten zoveel je wilt en wanneer je maar wilt!' En hoorde de zoon nu de waard in de keuken 'Tafeltje dek je!' roepen? Binnen een seconde stond er een warme maaltijd op tafel. 'Zo dat is wonderlijk' zei de jongen, 'zo snel heb ik dat nog nooit meegemaakt. Maar een nog groter wonder heb ik hier.' En hij wees naar de zak. De waard vroeg wat dat dan was, maar de zoon weigerde het te vertellen. Die nacht sloop de waard in zijn kamer, precies zoals de zoon het had verwacht. 'Knuppel uit de zak!' riep de zoon, en de waard kreeg het grootste pak rammel wat hij ooit had gehad. 'Geef mij de tafel en de ezel van mijn broers terug,' sprak de zoon, 'of ik laat de knuppel voor altijd uit de zak.'

Zo kwam het dat de zoon met een bijzondere tafel en buitengewone ezel bij zijn vader aantrad, die nooit meer behoefde te werken. En ze leefden alle vier nog lang en gelukkig.

